

nale Kongres i Antwerpen 1885. Den i dette Omne — ved Siden af vor Landsmand Andrae og Engelfmanden Hare — sagkyndigste Forfatter Ernest Naville i Genf har betegnet dette nyeste, retfærdigste og mest praktiske System ved Udtrykket „samtidig dobbelt Afstemning“ (double vote simultané).

Hvad der foregaar ved Systemets Anvendelse forstaas inarest ved Billedet af en Skivestrykning. Kandidatlisterne (§ 5 II.—III. og §§ 6—9) er Skiverne, Kandidaterne Figurerne paa de opstillede Skiver, og Stemmerne de uddelte Patroner, lige mange til hver Deltager (§ 5 I. og VI.). I det Valgeren kaster sine — i dette Tilfælde altid træffende „Projektiler“, det vil sige: sine — Stemmer paa de Kandidater, der findes paa de opstillede Skiver, fremmer han „samtidig“ et „dobbelt“ Formaal. Dels medvirker han til, at den eller de Kandidater, paa hvem han stemmer, rykker høiere op paa Listen, og saaledes faar større Sandsynlighed for at blive valgt; dels medvirker han til, at den eller de Kandidatlister, paa hvilke de af ham foretrukne Kandidater findes, faar flere af disse valgte (§ 9, 3die og følgende Stykker). De Tilfælde, da Stemmer spildes, er ved dette System indskrænkede til de færrest mulige. Tilfældigheder er næsten fuldstændig udelukkede. Omvalg vil næppe kunne tænkes. Iøvrigt vil et Blik paa de til Lovforslaget knyttede „Exempler“ (se Rigsdags-tidendens Tillæg A. Sp. 1967—72) veilede til en let og hurtig Forstaelse bedre end Beskrivelser i Ord.

En Sammenligning mellem det her foreslaaede System og det, som findes i Forslagene fra 1879—81, vil i høi Grad falde ud til Fordel for dette Lovforslags. Dertil kommer, at man ligesom synes at være naaet til et Hvildepunkt i Forholdstalsvalgmaadens Udvikling. Og paa et saadant bør man tilægge sig og anvende det Næste, om end paa et senere Trin ny Forbedringer kan indføres.

I en enkelt Henseende maa dette System siges allerede at have naaet det Fuldkomne, ud over hvilket yderligere Udvikling synes umulig. Og det er med Hensyn til Opgjørelsen af Valgets Udfald eller Repræsentanternes Fordeling paa Kandidatlisterne (§ 9). At denne af Professor ved Universitetet i Gent, Dr. jur. B. D' Hondt, opfundne Fremgangsmaade er den retfærdigste, fremgaar af, at den er strengt matematisk. Som en anden Videnskabsmand, Professor ved Universitetet i Basel, Dr. C. Hagenbach-Bischoff, har paavist, vil man nemlig ad geometrisk Vej opnaa det selv samme Resultat som ad aritmetisk. Naar den næppe store tekniske Vansteligheid ved Konstruktionen af et Fordelingsapparat (§ 13 og „Exempler“ dertil) er overbundet, vil Valgbesthyrelsen spares for Beregninger (disse vil indtil da kunne leies ved Tabeller, om trent i Form af Logarithmetabeller, hvor Kvotienterne ved ethvert høist 7-chifret Tals Division med 1, 2, 3, 4 osv. hurtig vil kunne findes, jf. „Exempler“ til § 9).

Som andre Fortrin ved det her foreslaaede System skal endnu nævnes:

1. Vælgerens Frihed (se især § 5 VI.), som kun er begrændset af Hensynet til, at de ikke maa udsættes for vænsynlig at bortkaste sine Stemmer ved at give dem til aldeles haabløse Kandidater (se især § 5 II.). Til Opnaaelsen af dette Formaal er den let fattelige saakaldte op-hobende eller kumulative Stemmemaade foreslaaet. Denne har staaet sin praktiske Prøve andetheds i mange Aar. Den har vist sig at hde Valgeren større Frihed til at udtrykke sin Stemning end nogen anden; dog har Forslaget, af Hensyn til Valgbesthyrelsens Arbejde, ikke villet gaa saa vidt som i Staten Illinois, hvor Valgeren siden 1872 ved politiske Valg har raadet over 3 Stemmer, som han endog kan dele i lige Dele, og altsaa give $1\frac{1}{2}$ Stemme til en og $1\frac{1}{2}$ til en anden Kandidat (se Sveistrups Samling af Forsatningslove IV. Sp. 301, Noter). Den